

Є відомою практика інших країн, котрі використовують для стабілізації економічної ситуації підвищення податкових ставок і регулювання адміністрування податків і їх сплати. У такому випадку податкова система також має фіскальний характер, але водночас стягуючи податки з суб'єктів господарювання держава перерозподіляє кошти та повертає їх як цільний продукт.

Таким чином, на нашу думку, у процесі реформування податкової системи в Україні недостатньо орієнтуватися на податкові системи інших країн. Їх економіка та податкова політика формувалася протягом тривалого часу та мають власні особливості. При здійсненні податкової реформи в Україні треба орієнтуватися на суб'єктів господарювання та інших платників податків, а також стимулювання підприємницької діяльності та стабілізацію економіки в державі.

Література

1. Валігура В. А. Оцінка ефективності податкової служби України // Формування ринкових відносин в Україні. – 2009. – №3. – С. 59-66.
2. Варварич Т. А., Барановська І. В. Проблеми реформування податкової системи в умовах кризи // Актуальні проблеми економіки. – 2009. – №8. – С. 193-199.
3. Влашук М. Концептуальна стратегія реформування податкової системи, розрахунками до 2018 р. // Вісник податкової служби. – 2010. – №6. – С. 20-22.
4. Податковий кодекс України [Електронний ресурс] : за станом на 1 березня 2019 р. / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>. – Законодавство України.
5. Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких інших законодавчих актів України щодо покращення адміністрування та перегляду ставок окремих податків і зборів [Електронний ресурс] : Закон України від 23 листопада 2018 року №2628-VIII / Верховна Рада України. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2628-19>. – Законодавство України.

Валерія В'ячеславівна Сидорова – студентка I курсу факультету № 6 Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Оксана Сергіївна Маковоз** – завідувач кафедри економіки та фінансів факультету № 6 Харківського національного університету внутрішніх справ, доктор економічних наук, доцент

РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ В УКРАЇНІ

Метою фінансового моніторингу є діагностування фактичного економічного і фінансового стану, порівняння його з прогнозованим,

виявлення тенденцій і закономірностей розвитку економіки підприємств відповідно до головної мети, попередження негативного впливу внутрішніх та зовнішніх факторів на фінансовий результат та становище на ринку.

С. Симов'ян, досліджуючи закордонний досвід протидії відмиванню «брудних» грошей, розглядаючи специфічні особливості легалізації злочинних доходів через українські банки, наводить аргументи того, що фінансовий моніторинг розширяє функцію держави в боротьбі з економічною злочинністю та збагачує її новим змістом. Але автор не дає поняття фінансового моніторингу взагалі і не торкається характеристики змісту кримінологічної функції фінансового моніторингу як засобу протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом [1].

А. Клименко називає фінансовий моніторинг особливою формою фінансового контролю. Аргументуючи свою позицію автор робить, як мінімум, два не дуже точних припущення. По-перше, ототожнює зміст фінансового моніторингу з фінансовим контролем, як однією з форм державного управлінського процесу – управління фінансами, по-друге, вважає, що фінансовий моніторинг «...містить усі елементи механізму фінансового контролю у їх зовнішньому вияві» [2].

Суб'єкти фінансового моніторингу (банки, страхові брокери, кредитні спілки, платіжні організацій, товарні та інші біржі, нотаріуси, адвокати та інші адвокатські бюро).

Директива Ради Європейського Співтовариства від 10 червня 1991 р. «Про запобігання використанню фінансової системи з метою відмивання грошей», враховуючи відповідні Рекомендації групи з розроблення фінансових заходів (ФАТФ), ототожнює контрольні дії фінансових установ із системою внутрішніх заходів запобігання та протистояння використанню банківської системи для відмивання грошей; із отриманням необхідної інформації про клієнтів та зберіганням документації про них; зі звітуванням фінансовими установами про можливу причетність фінансових операцій до відмивання «брудних» грошей.

Кабінетом Міністрів України була прийнята постанова від 10 січня 2002 р. № 35 «Про утворення Державного департаменту фінансового моніторингу», а постановою від 19 лютого 2002 р. № 194 затверджено Положення про нього. На Державний департамент фінансового моніторингу постановою Кабінету Міністрів України від 2 червня 2004 р. № 728 покладені такі основні завдання: участь у реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму; збирання, оброблення і аналіз інформації про фінансові операції, що підлягають обов'язковому фінансовому моніторингу; створення та

забезпечення функціонування єдиної державної інформаційної системи у сфері запобігання й протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму; налагодження співробітництва, взаємодії та інформаційного обміну з органами державної влади, компетентними органами іноземних держав й міжнародними організаціями в зазначеній сфері та забезпечення представництва України у відповідних міжнародних організаціях.

Державний департамент фінансового моніторингу, відповідно до покладених на нього функцій, 19 грудня 2018 року підготував проект Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) надходжень, отриманих злочинним шляхом», метою якого було створення ефективної системи, спрямованої на запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів й іншого майна, одержаних злочинним шляхом, та міжнародне співробітництво у цій сфері. Сьогодні Національний банк разом із банківською системою працює над проектами, що допомагають удосконалити систему боротьби з легалізацією кримінальних доходів/фінансуванню тероризму та розповсюдженням зброї масового знищення. Одним із прикладів такої співпраці є участь у проєкті Незалежної Асоціації банків України (НАБУ) «Кращі практики фінансового моніторингу» та впровадження ризик-орієнтованого підходу як механізму запобігання легалізації кримінальних доходів/фінансування тероризму

Фінансовий моніторинг спрямований на захист прав та законних інтересів громадян, суспільства, національної безпеки і держави шляхом визначення правового механізму протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, а також забезпечення формування загальнодержавної аналітичної інформації, що дає змогу уповноваженим органам України та іноземних держав виявляти та розслідувати злочини, які пов'язані з відмиванням коштів та іншими незаконними фінансовими операціями.

Література

1. Симовьян С. В. Финансовый мониторинг в банковской системе как средство противодействия легализации (отмыванию) доходов, полученных преступным путем: Монография. – Х., 2004. – 218 с.
2. Клименко А. О. Організаційно-правові засади діяльності банків в системі заходів протидії легалізації доходів, здобутих злочинним шляхом: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08 /Національна академія внутрішніх справ України. – К., 2004. – С 19.